

opovržen byl! Ne tak pro tebe jsi sobě to za hanbu pokládal, jako pro tvou nejmilejší chotí, kterou jsi více miloval než tvou vlastní duši; a ještě více srdce nad tím tě bolelo pro nejdůstojnější a nejsvětější dítě, které ona v svém životě nesla, jenž hodné bylo, aby na tom nejslavnějším a nejkrásnějším paláci se narodilo, avšak jeho i jeho nejdůstojnější matku ani do nějaké špatné chalupy neb stodoly jsi uvesti nemohl. Protož veliká tvá žalost a bolest nad tím byla, že sobě ji žádný vymyslet nemůže. Skrze tu velikou žalost tebe žádám, vyjednej mi opravdové poznání a želení mých všech nevděčností, kterých jsem se proti mému nejmilejšímu Ježíši kdy dopustil v tom, když tolikráte mé srdce před ním jsem zavřel a jemu je otevřít nechtěl. Pro svět a jeho marnosti dosti místa v mém srdci mívám, ale pro Ježíše a svaté ctnosti žádného. Můj nejmilejší Pán Ježíš kolikráte se u mě ozejval, chtěje v mém srdci bydlet, já pak hanebně byt jemu jsem vypověděl, hůře než kdy oni Betléhemští učinili. Nyní pak poznávám tu velikou nevhlednost a srdečně toho lituji. Protož tebe, nejsvětější Josefe, s nejmilejší tvou chotí Marií žádám, abyste mi odpuštění hříchův a polepšení mého života od Boha vyjednali. Amen.

Naposledy navrátil se ten dobrý Josef všecken smutný k své nejmilejší chotí, která s velikou žádostí očekávala, zdaliž nějakou hospodu najde. Josef pak s plačtivými očima k ní řekl: Má nejmilejší Maria, já smutný nevím, jak sobě mám poradit. Všudy po všech domích jsem se ptal, ale žádný nás nechce přijít, a tak žádného jiného prostředku není, než že musíme pod šířím nebem nocleh mít. Ó, buď Bohu žel, toho jsem se nikdy nenadál, abych v mé vlasti měl tak opovržen býti. Ještě dokonce rok neprošel, jak jsem se odtud vystěhoval, a již žádný mě zde znáti nechce. Opravdu za to se stydět musím, že tak nevhledné přátele mám. Prosím tě pro Boha, abys mi to za zlé nepokládala, neb srdečně rád bych všecko dal, co na světě mám, jen abych to mohl napravit. Na to odpověděla Maria: Můj milý Josefe, nechtěj se nad tím tak tůze rmoutit, neb já poznávám, že je v tom vůle boží, který žádného z těch měšťanů hodného neuznává, aby v jeho domě Syn boží se měl narodit. Protož zajisté i on to nařídil, aby nás žádný k sobě do domu nepřijímal, aby v tom místě narozen býti mohl, které od věčnosti k tomu vyvolil.

Zase k ní řekl svatý Josef: Já dobře tomu věřím, má rozmilá Maria, že ty s tím vším dobře jsi spokojená; než jak mně to možné bude, abych tebe viděl v takové zimě všecknu unavenou bez tepla a lože pod šířím nebem na holé zemi noclehovati? Neb poněvadž čas porodu tvého nastává, potřebuješ ovšem opatření a občerstvení. Zajisté mé srdce velikou žalostí ve mně se musí rozpuknouti, neb se bojím, abys mi se nerozstonala, neb beztoho přirození jsi mdlého a takovým těžkostem jsi nezvykla. Řekla mu Maria: Nestarej se, Bůh mě bude chránit, jen kdybychom místo mohli nalezt, abychme sami byli a tak na veřejné silnici nezůstali. Tu svatý Josef k ní řekl: Jest tu jedna jeskyně jako nějaký chlív, kde chudí lidé časem své hovada staví. Tu bychme sice byli sami, ale jest místo dokonce nečisté a žádný příležitosti není tam noclehovati. K tomu řekla Maria: Ačkoliv jest místo